

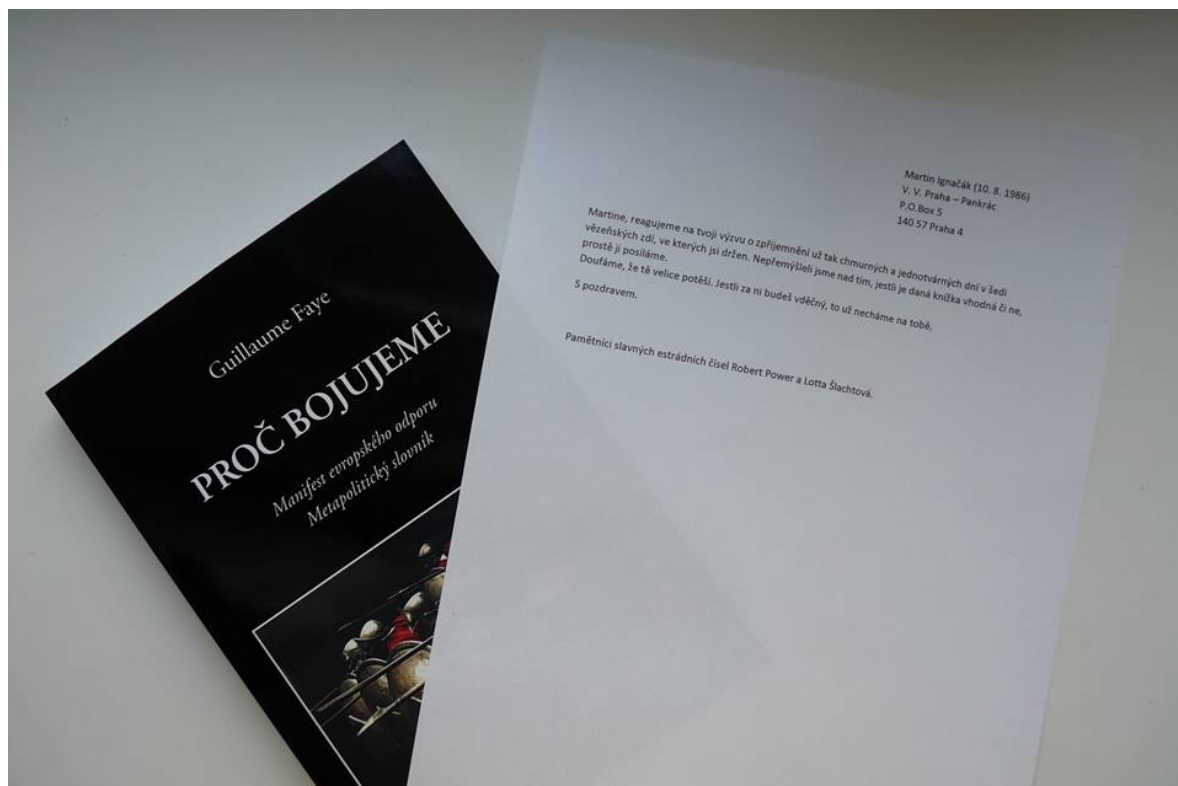
Politických disidentů 21. století nezaznamenávají žádnou výraznou změnu

Autor: Extravaganza Controverso

Původně jsem chtěl udělat dvacet rozhovorů s různými českými i slovenskými politickými disidenty. Osobně jsem kontaktoval ty, které znám a později i dále pátral a nechal si různé lidi doporučit od známých. Devatenáct rozhovorů jsem zdárně dokončil, ale projekt se poněkud zadrhnul a dle mého uvážení již nepokračoval správným směrem, proto jsem usoudil, že je na čase celý cyklus uzavřít. A tak poslední dvacátý příspěvek napíšu já sám.

Dovolte mi úvodem několik slov k disidentům, kteří z nějakého důvodu „nevyšli“. Mezi prvními jsem kontaktoval pana Vladimíra Stworu ze serveru **Zvědavec**, ten mi nicméně rozhovor ve vší slušnosti odmítl s tím, že nechce svůj případ ještě víc medializovat ani být spojován s osobami ostatních disidentů. Poté jsem dostal tip udělat rozhovor s panem **Petrem Cibulkou**, ten dokonce odpovědi dodal, ale jednalo se spíše o mediální chaos a starší věci překopírované z jeho blogu. Redakce DP tak „rozhovor“ pro přílišný dadaismus odmítla.

Ohledně potenciálních rozhovorů s disidenty na levici jsem kontaktoval několik předních figur tohoto nepříliš jednotného politického milieu, ale byl jsem odkázán pouze na **Lukáše Borla**, **Martina Ignáčka** – oba rozhovor zprostředkovaně odmítli – a potom na básníka a písničkáře **Pavla J. Hejátka**. Ten nabídku přijal a po delší době popsal své reakce ke zveřejnění, za což mu patří dík. Osobně jsem rád, že díky jeho osobě překročil cyklus rozhovorů spektrum pravice a konzervatismu.

Redakce DP podpořila Martina Ignáčáka při dlouhých šedivých dnech ve vazbě inspirativním čtením. Martin nereagoval, zřejmě si početli pracovníci vazební věznice a nepodělili se.

Na druhou stranu se mi nepodařilo zkontaktovat pana Josefa Tomáše, posledního žijícího účastníka prvního politického procesu po listopadu '89, jenž se týkal *Týdeníku Politika*. Josef Tomáš byl i pamětníkem **Rudolfa Jičína** a rozhovor by tak bezpochyby byl velice zajímavý. Zprostředkovaně jsem se dozvěděl, že pan Tomáš nepoužívá internet, nemá telefon a že již ztratil zájem nejen o politické dění. Kvůli jeho osobě jsem kontaktoval i několik lidí ve vedení KSČM, jíž jednu dobu dělal mluvčího, což byl z jeho strany hlavně jakýsi krutý žert a plivnutí do tváře současného režimu.

Z lidí „zprava“ mi jako první přislíbil dát rozhovor Igor Cagáň, student, který byl v podstatě „odejit“ z univerzity kvůli svým politickým názorům na stát Izrael. Poté se věnoval správě Rodného domu presidenta Tisa v Bytči, nicméně tu časem přenechal občanskému sdružení a přestal komunikovat. Zpěvák Ondrej Ďurica mi přislíbil rovněž druhou část rozhovoru, ale už ji neposlal. Další zpěvák Reborn se mi omluvil a odmítl dát rozhovor, aby mu to nepřitížilo u soudu, oba dva jeho spoluobvinění, **Jakub Škrabák** i **Michal Buchta**, mi však rozhovor poskytli. Na mé otázky zareagovala i Eva Hrindová z občanského sdružení Naštvané matky, ale pro přílišnou zmatečnost rozhovoru jsem se ho rozhodl nepublikovat.

Dále jsem oslovil ještě profesora **Iva T. Budila** kvůli jeho nedobrovolnému odchodu ze Západočeské university, avšak ten mi neodpověděl a tak rozhovor nešlo zrealizovat. Osobně

si myslím, že to mohl být rozhovor nesmírně zajímavý, jak už rozhovory na toto téma v akademické sféře bývají. Určitě stojí za to připomenout rozhovory s doktory **Štefanem Surmánkem** a **Martinem Lackem**.

V současnosti na území České republiky politických disidentů ubylo, a to především proto, že po nich není poptávka a rovněž díky práci **Tomáše Peciny**. Naopak na Slovensku jich zase za poslední roky poněkud přibýlo. Osobně to přičítám větší aktivitě politicky nepohodlných osob a jejich menší právní gramotnosti či ochotě se profesionálně hájit u soudu.

Myslím si, že cyklus měl smysl, už z toho důvodu, že se na DP vžil tag **Političtí disidenti 21. století** a že jim budou v budoucnu označováni politicky pronásledovaní lidé moderní doby. Stejný tag jsem zaznamenal i na webu **Filipa Vávry** Středoevropan. Povšimnul jsem si také, že i levicová média při informování o některých osobách z cyklu používají označení disident, což dříve nebývalo. Na závěr jsem si ještě připravil...

... několik rad budoucím disidentům:

Vystupovat inteligentně, mít argumenty, nebýt zbytečně agresivní, cvičit fyzickou i psychickou odolnost a případně využít práva nevypovídat.

Nepodcenit odbornou právní pomoc, i když je to nákladné a soudní proces může být zdoluhavý (Fénix, RWU).

Svůj případ medializovat a vystupovat v něm jako pozitivní postava: čím větší bude mediální pokrytí případu, tím těžší bude zahrát celý případ do ztracena.

Pokud už dojde na násilí, nechám promluvit **Martina Korce**, který má v tomto ohledu větší zkušenosti a poskytl mi k otázce rozšířenou část rozhovoru.

„V boji dost funguje psychologie. Záleží samozřejmě na okolnostech, ale pokud je někdo rozhodnutý vás napadnout, tak to prostě udělá. Pak už nezbyvá, než bojovat a rozhodně se nesnažit tomu druhému neublížit. Právě naopak. Někdy jde konfliktu předejít. Rozhodně nedávat na sobě znát, že máte strach. Hledět protivníkovi do očí, komunikovat s ním a hrát o čas. Většina rváčů sází na jistotu a hledá snadnou oběť. Nechce inkasovat. Je dobrý takového soupeře znejistit tím, že neutečete, nebo před ním nezačnete ustupovat. Nesnažit se stavět ke zdi, ale naopak si za sebou ponechat volný prostor. Kontrolovat každý jeho pohyb a spíš se snažit jít do stran. Nejsem odborník na sebeobranu, já šel vždy přímo k věci. Rozhodně není na škodu začít s nějakým sportem. Je to dobré pro osobní pocit a navíc doba je stejně násilná, jako byly ty minulé – a každá rána z tréninku se může později hodit.“

Osobně si nejvíce cením rozhovorů s **Erikem Sedláčkem**, **Martinem Lackem** a **Pavlem J. Hejátkem** a myslím si, že dotyční mají co říci i do budoucna. A kdo nejvíce oslovil vás? Pokud vás cyklus zaujal, napište mi to do komentářů.

Váš

E.X.